



MINISZTERELNÖKI KABINETIRODA

DR. BENKŐ TAMÁS
közigazgatási államtitkár

dr. Sulyok Tamás
Elnök Úr részére
Alkotmánybíróság

Budapest
Donáti utca 35-45.
1015

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: <u>IV/1381-5/2023</u>		
Érkezett: <u>2023 SZEPTEMBER 21.</u>		
Érkezés módja		
☒ POSTÁN	☒ @	EGYÉB: <u>kézbesítéssel</u>
Példány: <u>1</u>	Melléklet: <u>0</u>	Kezelőiroda: <u>du</u>

Iktatószám: MK_JF/112/2/2023.

Hivatkozási szám: IV/01381/2023.
számú eljárás

Tárgy: Beadvány az AB előtt IV/01381/2023. számon folyamatban lévő eljárásban

Tisztelt Alkotmánybíróság!

A Kormány tagjainak feladat- és hatásköréről szóló 182/2022. (V. 24.) Korm. rendelet 9. § (1) bekezdés 14. pontja értelmében a Kormánynak a polgári nemzetbiztonsági szolgálatok irányításáért felelős tagjának közigazgatási államtitkáráként, az Alkotmánybíróság előtt IV/01381/2023. szám alatt folyamatban lévő eljárásban, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 57. § (1b) bekezdése alapján az ügygel kapcsolatos álláspontomról az alábbiakban tájékoztatom a T. Alkotmánybíróságot.

Előzmények

Az indítványozó kormányzati szolgálati jogviszonyban állt az Agrárminisztériumnál, jogviszonya fennállása alatt kinevezése és munkaköre több alkalommal módosult. A módosítások következtében a felperes, nemzetbiztonsági ellenőrzés alá tartozó osztályvezetői munkakör után, referensi munkakörbe került, erre figyelemmel jogviszonya már nem esett nemzetbiztonsági ellenőrzés alá, majd osztályvezetői munkakörben foglalkoztatták tovább, ezáltal jogviszonya nemzetbiztonsági ellenőrzés alá esett. A felperes nemzetbiztonsági ellenőrzését – hozzájárulásával – 2017-ben folytatták le, amely aggálymentes biztonsági szakvéleménnyel zárult.

A nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Nbtv.) 72/B. § (2) bekezdésének d) pontja alapján az Alkotmányvédelmi Hivatal felülvizsgálati eljárást rendelt el az indítványozó tekintetében, amely kockázati tényező megállapításával zárult. A felülvizsgálati eljárás megállapításait a biztonsági szakvélemény tartalmazza, amelynek nyílt része rögzítette az ellenőrzött indítványozóval közölhető információt, míg a „Bizalmas!” minősítésű részben foglaltakról a felperes – az Nbtv. 71/C. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján – nem tájékoztatható.

A munkáltató a nemzetbiztonsági felülvizsgálati eljárás eredményét ismertette a felperessel, a jegyzőkönyvi tájékoztatás kiterjedt arra is, miszerint a felülvizsgálati eljárás során megállapítást nyert, hogy a felperes tevékenysége és kapcsolatrendszere alapot teremthet a jogellenes befolyásolására, ezzel veszélyeztetve az Agrárminisztérium jog- és rendeltetésszerű működését. A munkáltató a biztonsági szakvéleményben megfogalmazott kockázati tényező miatt még aznap azonnali hatállyal, felmentéssel megszüntette az indítványozó kormányzati szolgálati jogviszonyát, mivel a szolgálati jogviszony fenntartását a miniszter nem hagyta jóvá. Az indítványozó panasszal élt a biztonsági szakvéleményt tartalmazó ügyirat ellen, egyidejűleg kérte az abba történő betekintés engedélyezését. A Belügyminiszter a panaszt alaptalannak minősítette és elutasította. Indokolása szerint a biztonsági szakvéleményben foglalt kockázati tényezőt a felülvizsgálati eljárás adatai alátámasztják, az valós tényeken alapul. A döntéssel szemben az indítványozó további panasszal fordult az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottságához, mivel álláspontja szerint az eljárást jogellenesen folytatták le, és az állítólagos nemzetbiztonsági kockázat megállapítása vele szemben alaptalan. Az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága a panaszt elutasította.

Az indítványozó ezt követően a bírósághoz fordult és keresetében vitatta a Belügyminiszter döntésének jogszerűségét, kérte annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan annak formai, kiadmányozási okból történő megsemmisítését, továbbá kérte az Alkotmányvédelmi Hivatal biztonsági szakvéleményében foglalt nemzetbiztonsági kockázat megállapítására vonatkozó döntésének hatályon kívül helyezését és az Alkotmányvédelmi Hivatal új eljárásra kötelezését.

Az elsőfokú bíróság – megismételt eljárásban hozott ítéletével – a keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság eljáró tanácsának tagjai a biztonsági szakvéleményt, annak minősített és nem minősített része tartalmára is kiterjedően megismerték. Az elsőfokú bíróság a jogerős ítéletében megállapította, hogy az Alkotmányvédelmi Hivatal a feltárt adatokból okszerűen állapította meg a biztonsági kockázatot, az okszerűség kapcsán ennél részletesebb indokolást a minősítéssel védett adatok sérelme nélkül nem tehetett. Rögzítette, hogy a biztonsági szakvélemény adatai a Belügyminiszter döntésében foglaltakat megalapozzák. Rámutatott, hogy a megismerési engedély megtagadásának jogszerűsége ennek a pernek nem volt tárgya.

Az indítványozó felülvizsgálati kérelme nyomán eljáró Kúria az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletével a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A felülvizsgálati eljárásban a Kúria tekintettel volt az Alkotmányvédelmi Hivatal biztonsági szakvéleménye „Bizalmas!” minősítésű részében foglalt, a bíróság által megismerhető adatokra is, amelyet a Kúria eljáró tanácsának tagjai megtekintettek. A Kúria kijelentette, hogy az Nbtv. 72/D. §-ának a 19/2018. (XI. 12.) AB határozattal megsemmisített (13) és (14) bekezdései kizárják, hogy a bíróság az eljárási szabálysértéseken túl vizsgálódhasson. E jogszabályi rendelkezések megsemmisítése azonban nem azzal a következménnyel jár, hogy a közigazgatási perben a bíróságnak szakszerűségi vizsgálatot kell folytatnia, hanem azt eredményezi, hogy a jogszerűségi vizsgálatnak – a kereseti kérelem keretei között – az eljárási és az anyagi jogi jogszabálysértésekre is ki kell terjedni.

Az indítvány

Az indítványozó – az Abtv. 27. §-a alapján – a Kúria Kfv.I.37.072/2023/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és – az elsőfokú ítéletre kiterjedő hatállyal történő – megsemmisítését, valamint az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján az Nbtv. 72/D. § (8) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kéri. Az

indítványozó ezen kívül kéri a Kúria Kfv.I.37.424/2020/5. számú és a Kúria Mfv.II.10.461/2012/10. számú határozatai megsemmisítését is.

Az indítványozó álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogot sérti, valamint az Alkotmánybíróság gyakorlatával ellentétes volt az eljáró bíróságok azon jogértelmezése, mely szerint közigazgatási perben a nemzetbiztonsági kockázatot megállapító biztonsági szakvélemény kiadásának alapjául szolgáló eljárás jogszerűségét, és a nemzetbiztonsági szakvélemény szakszerűségét, a biztonsági kockázat meglétét a bíróság nem vizsgálja. Nézete szerint az eljárás során sérült a fegyverek egyenlőségének elve, és a védekezéshez való joga.

Az indítványozó szerint az Nbtv. 72/D. § (8) bekezdése sérti a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogot, mert az annak alkalmazásán alapuló 24/2015. (IX. 14.) BM utasítás értelmében a belügyminiszter a panaszeljáráshoz hozott döntéséről értesítő levélben tájékoztatja a panaszost, a tényleges döntés megismerésére a panaszosnak nincs lehetősége, továbbá a döntés indokait sincs lehetőség feltárni a bírósági eljárásban. Az indítványozó állítja, hogy mivel a belügyminiszter döntést nem hozott, sem ő, sem a bíróságok nem ismerhették meg a belügyminiszter döntésének indokait. A belügyminiszter azzal, hogy nem küldte meg a határozatát az indítványozó részére, megsértette indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésbe foglalt jogát, mivel nem járt el tisztességesen az ügyében. A belügyminiszter eljárása akkor lett volna tisztességes, ha az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) szabályainak megfelelően jár el, írásbeli határozatot hoz az ügyében, melyet az Ákr. 85. § (1) bekezdés szerint vele a határozat megküldésével közöl. Azzal, hogy nem hozott határozatot az ügyében, és csupán egy tájékoztató levélben értesítette az Nbtv. 72/D. § (8) bekezdése szerint a döntéséről, megsértette az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésbe foglalt indokolási kötelezettségét is. Ezzel pedig megsértette az indítványozó jogát arra, hogy a (nem létező) döntés indokait megismerje.

Az indítványozó ezen kívül a Kúria Kfv.I.37.424/2020/5. számú és a Kúria Mfv.II.10.461/2012/10. számú határozatai megsemmisítését azon az alapon kéri, hogy a Kúria Kfv.I.37.072/2023/9. számú ítélete ezeken a határozatokon alapul.

A Miniszterelnöki Kabinetirodát vezető miniszter álláspontja

Elsőként rámutatok, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva. Az Alkotmánybíróság honlapján közzétett panaszban foglaltak, valamint a pertörténet alapján az indítványozó a Kúria Kfv.I.37.424/2020/5. számú és a Kúria Mfv.II.10.461/2012/10. számú határozataival elbírált ügyekben nem volt peres fél, valamint e határozatok rá nézve megállapításokat sem tartalmaznak. Következésképpen az indítványozó ezen határozatok tekintetében nem tekinthető érintettnek. Ezen kívül e határozatokat a Kúria 2020. június 25. napján, illetve 2012. december 12. napján hozta meg, így megállapítható, hogy 30. § (1) bekezdésében meghatározott, az alkotmányjogi panasz előterjesztésére nyitva álló hatvan napos határidő sem lehet megtartott.

Az alkotmányjogi panasznak az Nbtv. 72/D. § (8) bekezdését támadó elemével kapcsolatban a következőket szükséges szem előtt tartani.

A jelen eset kiindulópontja az volt, hogy az indítványozó beosztásához kapcsolódó nemzetbiztonsági ellenőrzése során olyan információk kerültek látókörbe, amelyek alapján a nemzetbiztonsági szolgálat nemzetbiztonsági kockázatot állapított meg az indítványozó tekintetében, aki ennek következtében alkalmatlanná vált a pozíciója betöltésére, és szolgálati jogviszonya a feltárt körülmények (az indítványozó számára sem ismertett nemzetbiztonsági okból minősített adatok) miatt megszüntetésre kerül. Az ilyen típusú ügyekben, amennyiben az érintett vitatja jogviszonya megszüntetésének jogszerűségét, többnyire munkaügyi, közszolgálati pert indít, ezzel párhuzamosan pedig elkülönült közigazgatás eljárásban kérheti a minősítő nemzetbiztonsági szervtől az őt érintő, nem nyilvános adatok megismerését.

Az indítványozó ezen lehetőségektől elkülönült módon azért fordult a bírósághoz, mert vitatta a Belügyminiszter döntésének jogszerűségét, továbbá kérte az Alkotmányvédelmi Hivatal biztonsági szakvéleményében foglalt nemzetbiztonsági kockázat megállapítására vonatkozó döntésének hatályon kívül helyezését és az Alkotmányvédelmi Hivatal új eljárásra kötelezését. Ennek jogi alapját az Nbtv. 72/D. § (10) bekezdése képezi, amely lényege szerint, ha az Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága a nemzetbiztonsági ellenőrzés alá eső személy panaszát elutasította és a jogviszonyát a nemzetbiztonsági kockázatot megállapító biztonsági szakvélemény alapján szüntették meg, akkor az érintett a miniszter döntését közigazgatási perben támadhatja meg. Ebben a perben a bíróság a nemzetbiztonsági kockázat megállapítására vonatkozó döntés megváltoztatására nem jogosult. Ezzel kapcsolatban fontos megjegyezni, hogy a 19/2019. (XI. 12.) AB határozat folytán, az Nbtv. 72/D. § (13) bekezdése korábbi szövegének 2019. március 31-i hatályú megsemmisítésével vált lehetővé, hogy az ellenőrzött személy a biztonsági szakvéleményben foglaltakat is támadhassa a bíróság előtt.

Az e per megindítását megelőző eljárásra irányadó az Nbtv. alkotmányjogi panasszal támadott 72/D. § (8) bekezdése, amely szerint a miniszter döntéséről írásban tájékoztatja a panaszost [az indítványozót] és a nemzetbiztonsági ellenőrzésre jogosult nemzetbiztonsági szolgálat főigazgatóját, valamint a nemzetbiztonsági szolgálat főigazgatója útján a kezdeményezésére jogosultat. Az indítványozó kifogása ezzel kapcsolatban az, hogy a keresetlevelét a tájékoztató levél tartalmára alapítva kellett akként előterjesztenie, hogy eközben a Belügyminiszter határozatát ténylegesen nem ismerhette meg. Álláspontja szerint a miniszternek nem a tájékoztató levelet, hanem a határozatot kellene kézbesítenie az érintett személy részére, mert ebben az esetben lenne az érintettnek arra lehetősége, hogy a miniszter döntését megismerje, és amennyiben azzal nem ért egyet, a döntés felülvizsgálatát kérje a bíróságtól.

Az alapeljárás kapcsán lényeges, hogy az Nbtv. 72/D. § (10) bekezdése alapján indult közigazgatási perben a bíróság a miniszter által hozott elutasító döntés jogszerűségét vizsgálja, annak szakszerűségét nem mérlegeli felül. Ez a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 4. § (1) bekezdéséből és 85. § (1) bekezdéséből is következik. A Kúria az alkotmányjogi panasszal támadott ítéletében e normákkal és a 19/2018 (XI. 12.) AB határozatban kifejtett megállapításokkal összhangban állapította meg, hogy a jogszerűség vizsgálata magába foglalja valamennyi, az ügy szempontjából releváns és alkalmazandó jogszabálynak (ideértve az eljárási és az anyagi jogi szabályokat egyaránt) való megfelelést {19/2018 (XI. 12.) AB határozat [50]}. A jogszerűség ellenőrzése során az alább kifejtendő érvek szerint pedig a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjog részelemét képező jogorvoslathoz való jogot megfelelően kielégíti, ha a miniszteri döntést és a biztonsági szakvéleményt az elsőfokú bíróság és a Kúria eljáró tanácsának tagjai ismerhetik meg teljes terjedelmében (a minősített és nem minősített tartalmára is kiterjedően) – ahogyan ez a jelen esetben is nem vitásan megtörtént.

Ezzel szemben az indítványozó szerint a határozatnak az indítványozó részéről való megismerésének elmaradása sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe foglalt jogát, és a miniszter eljárása akkor lenne tisztességes, ha az Ákr. 85. § (1) bekezdése szerint vele a határozatot közölték volna. Nézete szerint, ha nem ismerheti meg a döntéshez vezető okokat, érveket, akkor nem tudja azt sem megjelölni, hogy miben állt a miniszter jogsértő tevékenysége. Ezzel sérül az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslati joga is.

Álláspontom szerint az indítvány ezen eleme megalapozatlan.

Az indítványozó érvelése alapján a hangsúly lényegében azon van, hogy mennyiben érvényesülhet a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jog abban az esetben, ha az érintett nincs olyan helyzetben, hogy az általa támadott miniszteri döntés tárgyát (amely részben a rá vonatkozó minősített adat) megismerhesse. Ennek megválaszolásában az Emberi Jogok Európai Bírósága által a Regner kontra Cseh Köztársaság ügyben (35289/11., 2017. szeptember 19.) kidolgozott sztenderdeket indokolt figyelembe venni. Regner a cseh Védelmi Minisztérium egyik helyettes vezetője a biztonsági tanúsítványának visszavonása ügyében a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmére hivatkozott, mert a cseh hírszerző szolgálat által előterjesztett és minősített adattá nyilvánított perdöntő bizonyítékokat nem ismerhette meg. A cseh nemzetbiztonsági hatóság „korlátozott terjesztésű” minősítésű szintű bizalmas információt kapott a cseh hírszerző szolgálattól, amelyek ellenőrzése céljából vizsgálatot indított. Ennek során további „korlátozott terjesztésű” információkat kapott a hírszerző szolgálattól, amit a Regnerre vonatkozó nemzetbiztonsági dokumentációhoz csatoltak és amely alapján a nemzetbiztonsági hatóság visszavonta a biztonsági tanúsítványát. A kockázat tekintetében nem jelölték meg, hogy a döntést mely bizalmas információra alapozták, csupán, hogy az „korlátozott terjesztésű” volt, és Regner annak tartalmát nem ismerhette meg. E határozattal szemben Regner fellebbezést nyújtott be, amelyet a hatóság igazgatója elutasított. Regner keresetet nyújtott be a bíróságra, melyben a határozat felülvizsgálatát kérte. A nemzetbiztonsági hatóság a bíróság számára megküldte a fennálló kockázattal kapcsolatos iratokat, beleértve a minősített iratot is. Regner a jogi képviselőjével belenézhetek az ügy aktájába, azonban a minősített információkat nem ismerhették meg. A bíróság elutasította a keresetet, megállapítva, hogy a biztonsági kockázaton alapuló indokok tekintetében a hatóság csak utalhat a releváns iratokra és a minősítés szintjére. A nemzetbiztonsági hatóság ezért jogszerűen járt el, mivel a törvény nem tette lehetővé a minősített adatok kérelmezővel való közlését. Hozzátette, hogy Regner jogai nem sérültek, mivel a bíróság a bizalmas információkat jogosult volt megismerni, valamint értékelni abból a szempontból, hogy a hatóság megalapozott döntést hozott-e. Regner jogorvoslati kérelmét a cseh legfelsőbb közigazgatási bíróság elutasította, megállapítva, hogy a kérdéses minősített iratok kétséget kizáróan alátámasztották, hogy a kérelmező nem felelt meg azoknak a jogszabályi követelményeknek, amelyek a minősített információk megismeréséhez szükségesek. Hozzátette, hogy a minősített adatok közlése azt a következményt vonhatta volna maga után, hogy kiderülnek a hírszerző szolgálat munkamódszerei, a felhasznált információforrások, illetve felmerülhetett volna az esetleges tanúk befolyásolásának lehetősége. A biztonsági kockázat pontos körülírását törvényi rendelkezések tiltották. Ennek megfelelően – más lehetőség hiányában – a határozat indokolását a dokumentumokra történő hivatkozásra és a minősítési szint megjelölésére kellett korlátozni. Figyelemmel az eljárás különös jellegére, nem volt lehetséges Regner eljárási jogainak teljes körű biztosítása, illetve tiszteletben tartása, amennyiben az eljárás során minősített adat volt érintett. Azt a tényt azonban, miszerint a biztonsági tanúsítvány visszavonásáról rendelkező határozat alapjául szolgáló pontos indokokat vele nem közölték, megfelelően ellensúlyozta az a garanciális körülmény, hogy a

közigazgatási bíróságok korlátlanul hozzáférhettek és megismerhették a minősített dokumentumokat. A legfelsőbb közigazgatási bíróság rámutatott, hogy az iratanyag Regner életvitelére és magatartására vonatkozó konkrét, érthető és részletes információkat tartalmazott, amelyek vizsgálata alapján a bíróság megállapította, hogy az abban foglaltak alkalmasak annak megítélésére, hogy a kérelmező nemzetbiztonsági kockázatot jelent-e. Ezt követően Regner a cseh alkotmánybírósághoz fordult, amely az alkotmányjogi panaszát, mint alaptalant elutasította, és korábbi ítélkezési gyakorlatára hivatkozással előadta, hogy a minősített adatokkal összefüggésben hozott határozatok különös jellegére és jelentőségére figyelemmel a nemzetbiztonsági szempontok érintettsége esetén nincs minden esetben lehetőség a tisztességes eljárás követelményének teljes körű biztosítására. Megállapította, hogy a bíróságok eljárása jogszerű és a cseh alkotmánnyal összhangban lévő volt.

A Regner panasza alapján eljáró Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: Bíróság) az egymással szorosan összefüggő kontradiktórius eljárás és fegyveregyenlőség elvére tekintettel, az Emberi Jogok Európai Egyezménye (a továbbiakban: Egyezmény) 6. cikkének 1. bekezdése értelmezve megállapította, hogy a hivatkozott elvekből eredő jogok nem korlátlanok. A Bíróság azt vizsgálta, hogy a Regnerrel szemben alkalmazott korlátozások az őt megillető tisztességes eljáráshoz való jog alapvető lényegét sértették-e. Ennek körében kiemelte, hogy a nemzeti bíróságok korlátlan hozzáféréssel rendelkeztek az összes olyan minősített dokumentumhoz, amelyre a hatóság a döntését alapozta. A határozat indokolásában foglaltakat részletes vizsgálatnak vetették alá, ennek körében értékelhették a hatóság azzal kapcsolatos indokait, hogy a minősített dokumentumokhoz miért nem biztosított hozzáférést. A cseh bíróságok szintén hatáskörrel rendelkeztek arra, hogy érdemben vizsgálják a hatóság biztonsági tanúsítvány visszavonásáról szóló határozatát, és adott esetben elrendeljk annak hatályon kívül helyezését. Erre tekintettel a Bíróság megállapította, hogy a Regner jogait érintő korlátozásokat (amelyek a kontradiktórius eljárás és fegyveregyenlőség elvével összefüggésben illették meg) kellő módon ellensúlyozták, egyúttal a felek közötti megfelelő egyensúly nem borult fel olyan mértékben, hogy azzal a Regnert megillető tisztességes eljáráshoz való jog alapvető lényege sérült volna.

Az ügy részletes ismertetése alapján megállapítható, hogy a magyar nemzetbiztonsági szolgálatok eljárása és a magyar bíróságok – ideértve a Kúria – esetjoga teljes mértékben egybeesik a Bíróság ítéletével. A jelen esetben mind az elsőfokú bíróság, mind a Kúria eljáró tanácsának tagjai teljes terjedelmében megismerhették a miniszter döntését, továbbá a biztonsági szakvéleményt, annak minősített és nem minősített tartalmára is kiterjedően, ezáltal meggyőződhetek annak törvényességéről, jogszerűségéről. A Bíróság értelmezésében ez a mód pedig nem érinti a tisztességes eljáráshoz való jog lényeges tartalmát. Ezért álláspontom szerint ebből következően az az eljárási rend sem ütközik az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe és XXVIII. cikk (7) bekezdésébe, amely szerint az indítványozó a keresete megindításához az Nbtv. 72/D. § (8) bekezdése csupán a miniszter tájékoztatásával rendelkezett, de a számára kedvezőtlen miniszteri döntést és az azt megalapozó nemzetbiztonsági szolgálati jelentést nem ismerhette meg.

Ezt erősíti az a szempont is, hogy a műveleti nyilvántartás titkossága a titkosszolgálati tevékenység alapfeltétele. A nemzetbiztonsági szolgálat által alkalmazott modus operandi, vagyis az adat megszerzésének körülményeire utaló információ, továbbá a nemzetbiztonsági kockázat mibenlétének a kockázattal érintett személlyel való közlése is betekintést engedne a titkosszolgálati tevékenységbe, aminek így épp a lényege, vagyis a titkos jellege kerülhetne veszélybe. Annak integritásának megőrzése azonban nem vitásan a legszűkebb értelemben vett közérdek. A műveleti nyilvántartás titkosságának a gyengítése – amennyiben az gyakorlattá válna – értelemszerűen ellehetetleníti a nemzetbiztonsági tevékenység ellátását,

amely végsősoron Magyarországot tenné kiszolgáltatottá az ország függetlensége és területi épsége elleni támadó szándékú törekvéseknek, gátolná az ország politikai, gazdasági, honvédelmi érdekeit sértő vagy veszélyeztető leplezett törekvések felfedését és elhárítását, nem tenné lehetővé a kormányzati döntésekhez szükséges, külföldre vonatkozó, illetve külföldi eredetű információk megszerzését. Ha pedig a műveleti nyilvántartás védelmére nem állnak rendelkezésre a szükséges jogi eszközök vagy annak nyilvánossága bírói úton válik kikényszeríthetővé, az kétségtelenül veszélyezteti Magyarország nemzetbiztonságát, ezért az Nbtv. 74. § a) pontjában meghatározott nemzetbiztonsági érdek egyértelműen sérelmet szenvedne. A fentiekből következően a Kúria által kialakított gyakorlat megfelel az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésében foglalt szükségesség és arányosság követelményének.

A nemzetbiztonsági kockázat mibenlétének a kockázattal érintett személlyel való közlése pedig szintén a műveleti nyilvántartás titkosságát veszélyeztetné.

A támadott szabály az elsőfokú bíróság és a Kúria ítéletének a tükrében ezért a tisztességes eljárás és a jogorvoslathoz való jog követelményének tekintetében összeegyeztethető az Bíróság alapjogi elvárásaival, mert az indítványozó által meg nem ismert adatok bíróság részére biztosított megismerése lehetővé teszi a jogszerűségi vizsgálat – eljárási és anyagi jogi jogszabálysértésekre is kiterjedő – lefolytatását.

Budapest, 2023. szeptember „26. ”

Tisztelettel:

dr. Benkő Tamás